og vil paa samme Tid tilstaae Underbetjentene en Ret, saaledes at, saasnart der er Spørgsmaal om Underbetjente, som have tjent over 10 Aar, saa skal man sige: „jo de have en Ret," og denne Ret skulle de have endogsaa i den Grad, at, naar de afskediges paa Grund af Drik, skulle de dog have Pension, som de ikke hidtil have faaet. Siger man derimod nu: „men de veltjente Underbetjente, som gaae af inden 10 Aars Tjeneste, og som efter de hidtil gjældender Regler have kunnet faae Understøttelse, dem kan man Intet give, saaledes som Ændringsforslagets Begyndelse er affattet", saa svare de Herrer: „Ja, dem kan man efter Slutningen af Ændringsforslaget give en Understøttelse; thi der have vi paaberaabt os de hidtil gjældende Regler". Jeg anseer det navnlig for aldeles umuligt for nogen Administration at gjennemføre en Lovbestemmelse som denne, naar den maatte blive til Lov; thi Administrationen vilde aldrig selv være paa det Rene med, hvad den kunde gjøre, og hvad den ikke kunde gjøre. Skal Ændringsforslaget ikke være Andet end en Beføielse for Administrationen til at give mere i Understøttelse end hidtil, saa maatte Ændringsforslaget have sagt det. Skal det derimod indeholde en Ret for de Vedkommende, som de hidtil ikke have havt, saa laborerer det af den meget væsentlige Mangel, at det ikke er betinget af, at de Vedkommende have tjent vel; det er ikke gjort til Betingelse, at de skulle afskediges formedelst Alder og Svagelighed eller anden dem utilregnelig Aarsag; denne Betingelse er dog opstillet for enhver Embedsmands Pension, og denne Betingelse bliver dobbelt nødvendig, hvor der er Spørgsmaal om Folk, som ikke blot kunne afskediges, som det i Almindelighed er Tilfældet med Embedsmænd, hvor det ordentligviis kun skeer paa Grund af mislig Embedsførelse, men ogsaa af andre Grunde, som mindre hyppigt møde ved andre Embedsmænd. Det vil saaledes blive aldeles upraktisk, naar man skal give dem en saadan lovbestemt Ret, som Begyndelsen af Ændringsforslaget tilsigter.

Dreier: Det er vistnok med megen Ængstelighed, at jeg reiser mig i denne Sag, efterat den høitærede Finantsminister har udtalt, at det vil være en Umulighed at gjennemføre en Lovbestemmelse overeensstemmende med det foreliggende Ændringsforslag. Jeg drister mig ikke til at forsøge at paavise, hvorledes i alt Fald en Gjennemførelse vil kunne skee; men, da jeg heller ikke kan indsee eller fatte Klarheden af den Paastand, at det ikke skal kunne gjennemføres, naar jeg sammenligner det med de Bestemmelser i Lovforslaget, hvormed Sammenligningen nærmest kan skee, saa tør jeg dog desuagtet ikke frafalde min Deeltagelse i Ændringsforslaget, saaledes som det foreligger, men maa fremdeles, som Deeltager i Stillingen, anbefale det til Thingets Overveielse. Kun skal jeg endnu, forinden jeg udtaler det Hensyn, der især har bevæget mig til at tage Deel i Forslaget, berøre en enkelt Bemærkning, som den høitærede Finantsminister gjorde, og som gik ud paa, saavidt jeg opfattede den, isærdeleshed at vise en Mangel ved Forslaget, og det en Mangel, som vilde gjøre dets senere Udførelse saameget betænkeligere, og stille det i et saameget besynderligere Lys. Det var den, at man kunde komme til at give en Bestillingsmand, der fik sin Afsked paa Grund af Drikfældighed, den samme Understøttelse som enhver anden Betjent. Dette, troer jeg, er i og for sig ikke af nogen særdeles Betydning, saalænge Pensionsloven kan og, som det forekommer mig, maa opfattes og forstaaes saaledes, at ogsaa den Embedsmand, der kunde faae sin Afsked paa Grund af Drikfældighed, en Svaghed, der vel ikke kan forudsættes som en Umulighed mere i den Classe end fremfor i den anden, eller i alt Fald vil dog ogsaa der kunne finde Sted, ogsaa faaer sin fulde Pension, ifølge Pensionsloven, naar der ikke er Andet at lægge ham til Last; og følgelig falder denne Indvending imod dette Ændringsforslag bort. Hvad forøvrigt de væsentlige Grunde til min Deeltagelse i at stille Forslaget angaaer, da vil jeg blot tillade mig at udtale, at jeg isærdeleshed har tiltraadt det af Hensyn til disse Bestillingsmænd, og meget mindre af Hensyn til nogen Besparelse for Finantserne; thi vel indseer jeg, at det ikke godt med Sikkerhed eller endogsaa med nogen Grad af Sandsynlighed kan godtgjøres, at det egentlig er en Besparelse; men det Hensyn har været mig saa uvæsentligt, at jeg vilde have